

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortset fra No. 20.)

Men Dolores tænkte dog derpaa, baade den Gang og senere. Om Natten, naar hendes Legestammerer sov, laa hun ofte vaagen og forsøgte at forestille sig, hvorledes hendes Moder havde set ud, hvorledes det maatte være, at blive hjertegnet af en Moder. Da hun blev større og saa, at andre Piger havde forældre og Slagtinge, men at hun ingen havde, spurgte hun igjen Fru Watkins og fik igjen kun et undvigende Svar. Hos en mere verdensflog Pige end Dolores, vilde den Taushed, som Fru Watkins maatte iagttage om denne Sag, have fremkaldt Gissninger og Mistro. Dolores begynde først at forsaa det ejendommelige i sin Stilling, da hun kom i Skole i Nizza. Hun havde aldrig i sit Liv haft et Hjem, aldrig kjendte Slagtinge, vidste ikke, om der i den hele Verden var et Bæjen, som hun hørte til.

Naar de andre Piger drømte om Kjærlighed, om glimrende Giftermaal, om Rigdom og Pragt, drømte Dolores om sin Moder og sine Slagtinge og længtes efter dem. Hun havde gjenemgaaet hele Skolen med Udmærkelse og var vendt tilbage til Fru Watkins, hendes Beskytterinde og eneste Veninde.

Denne gode Dame, der netop stod i Begreb med at rejse til sin Søns i Canada, blev bragt i en stor Fortrolighed ved sit Plejebarns Tilbagekomst. Det havde hidtil været umuligt at forlaffe Dolores en Plads som Lærerinde; hendes Stjævnhed, hendes fornemme Fremtræden gjorde det endnu vanskeligere at finde en passende Bietekruds for hende.

I denne Fortrolighed besluttede Fru Watkins at fæste hele Ansøret for den unge Piges Fremtid over paa Johan Rebburn, og hun skrev derfor det Brev, vi allerede kjender. Hans lange Taushed udtalte hun som Samtykke, og kort før Pigen's Afreise meddelte hun Pigen det Lidet, som hun vidste om hende.

Fru Watkins fortalte hende, at Johan Rebburn havde bragt hende til Præstegaarden, da hun var to Aar gammel, at han vel aldrig havde besøgt hende, men at han regelmæssigt havde skrevet en Gang om Aaret, havde sendt Pengene til hendes Underhold og udtalt det Ønske, at hun skulde være Lærerinde. Hun havde end videre tilføjet, at Dolores nu maatte besøge sine Slagtinge.

VII.

Dolores møder en Stuefælle.

I det glade Haab at finde det ønskede Hjem, at blive hjulpet af varme Hjærter, tiltraadte den unge Pige sin Rejse. Ikke den svageste Anelse om den mørke Skygge, der hvilede paa hendes Tilværelse, havde nogen Sinde berørt hendes unge Sjæl. Alligevel gjorde den ejendommelige Modtagelse, den tavse, kolde Dntel Johan, hans saa afgjort uvenlige Hustru hende ganske mobil. Hvad skulde det betyde? Hun maatte virkelig kun være meget fjærnt beslægtet med dem. Hr. Rebburn havde uden Tvivl kun ladet hende opdrage af Barmhjærtighed; hun var ham meget taknemmelig derfor, men kunde uden disse Omstændigheder kun forblive en kort Tid paa Rebburngaard.

Markerne, Engene og Stovene saa tillokkende ud i den klare Junifol! Hun saa ud over det frugtbare Landskab, og hendes Ansigt blev endnu alvorligere og mere eftertænkfont. "I ethvert Tilfælde," tænkte hun, "da hun forlod sit høje Sæde, kan jeg forsøge at vinde mine paaordnendes Kjærlighed. Lykkes det mig ikke, saa kunde de i ethvert Tilfælde give mig Oplysninger om mine forældre. Da jeg har fundet disse Slagtinge, finder jeg maaske ogsaa andre, — hvem kan vide det?"

Hun ordnede hurtigt sin Paaklædning foran det skrøbelige Væsterbord, glattede sit krusede, mørkebrune Haar og tog en ren Krave og Mansjetter paa. Hr. Rebburn havde bragt hendes Rejsetaske med og havde sendt Tjenestepigen op med den. Sin Koffert havde hun ladet staa paa Mønstrestation og havde hidtil endnu ikke rovet at tale om den. Efter at hun endnu havde bortsat sin simple sorte Kjøle, gik hun ned ad de to Trapper.

I det hun gik ned, saa hun gennem de aabne Døre ind i hyggelig indrettede Sovestue, af hvilke i det mindste to var ubenyttede og altsaa bestemte for Gjæster. Hun spurgte sig selv, hvorfor man havde givet hende det ubenyttede Tagkammer, da dog disse Værelser var ubeboede. Hun var hverken mistroisk eller forbringsfuld, og dog fik hun den Tanke, at hendes Nærverelse her var meget uvelkommen.

Da hun aabnede Døren til Dagligstuen, sprang Drengene hende i Møde; De havde allerede med Utaalmodighed ventet paa deres Kuffens Tilbagekomst. Den gamle Fru Rebburn sad igjen paa sin højrøggede Stol ved Vinbuet, streng og alvorlig, med det iskolde Blik. Jofias førte med sejlet Høstighed Gæsten hen til hende og sagde: "Bedstemoder, her er Dolores."

Drengene førte hun liden Tilføjelighed for deres gamle, herskefyge, haarde Bedstemoder, som endog indgjød dem Frygt. Men da Dolores saa ind i dette ubenyttede Kuffet, søgte hun en forunderlig Bevægelse i sit Indre. Bår det maaske ene Naturens Stemme, der ubevist drög Pigen saa magtig hen til hendes Stammoder, trods hennes lidet tiltalende Ydre? Til Drengenes Forbaufelse og til Uregelse for den gamle Kone bøjede Dolores sig over hende og besprøgte med sine friske Læber hendes runtkne Kind, i det hun bedende sagde:

"Jofias kalder Dem Bedstemoder; maa jeg ogsaa kalde Dem saaledes?"

Den gamles Ansigt formørkedes, dette Kys berørte hendes smertelig. Hvor meget denne melodiske Stemme end smigrede hendes Øren og den unge Gæstes Stjævnhed overraskede hende, saa formaade den tilbude Omhed dog ikke at overvinde den aarlange Bitterhed.

"Det er mig ganske ligegyldigt, hvorledes De kalder mig," svarede hun. "Jeg holder hverken af Kys eller af

unge Piger! Jeg er en gammel Kone og har intet med Dem at gjøre, lad De mig bare i Ro."

Den saaledes tiltalte blegnede og veg tilbage. "Bryd Dem ikke noget om det, Dolores," trøstede Jofias. "Det er saaledes Bedstemoderes Maner, hun holder ikke af nogen. Fader siger, hun har en Gang haft en stor Sorg og har aldrig kunnet overvinde den. — Dolores skal jeg vise Dem mit Album?"

"Kald mig 'Dolly'," sagde den unge Pige. "Fru Watkins og mine Lærere kaldte mig altid Dolly. Dolores er for langt til daglig Brug."

Endnu inden Jofias kunde svare, blev der kaldt til Aftensbordet, som var dækket i Kjøkkenet. — Da Arbejderne boede og spiste paa den nære Forpagtergaard, saa satte kun Familiens Medlemmer sig til det frastige, ægte landlige Aftensmaal. Der blev kun talt det allernødvendigste, et vist Tryk hvilede over alle, og kun altfor snart erkjendte Dolores, at hun kun var taalt her. Ingen bekræftede sig med hende eller talte med hende om hendes Skole og hendes Studier.

Efter Aftensmaden trak den gamle Fru Rebburn sig igjen tilbage til sit eget Værelse, den unge Fru, saaledes blev hun ubertidigt kaldt for, at ifjelne dem fra hinanden, hjalp Tjenestepigerne, Drengene fodrede Køget og besørgede deres Aftengjæring, og kun Johan Rebburn og hans Søsterdatter blev tilbage i Dagligstuen.

"Dntel Johan," begynde Pigen modig, "jeg er bange for at mit Komme har været alle ubehageligt. Jeg vil derfor tage bort igjen i Morgen. Fru Watkins er vel afreist, men Hr. Watkins er endnu i Nordwood og kan maaske forstaafe mig et andet Opholdssted."

"Jeg vil strive til ham i Morgen og forestille ham Nødvendigheden af, at han straks skaffer Dem en Plads," svarede Johan. "Her er inter Sted for Dem, Dolores; Deres Nærverelse er os ubehagelig, og De maa søle Dem uheldig her. Jeg har i Dag sendt Fru Watkins den Bæsked, at vi ikke kunde tage imod Dem, vi ere kun simple Folk."

"Er det Aarsagen til Deres Kude imod mig, Dntel Johan? Hvorledes kan De sige det, da vi jo dog høre til en Familie. Jeg vilde saa gjerne holde rigtig meget af eder alle sammen, naar I blot vilde give mig Lov dertil," udbrød Dolores, i det hun nærmede sig ham med straalende Øjne. "Altid og altid har jeg længtes efter mine Slagtinge."

"De er en romantisk Pige!" afbrød Johan Rebburn hende barsk. "Vi ville intet vide af Kjærlighed, vi har haft nok deraf for hele Livet. De kan, ja De maa blive her, til Hr. Watkins har fundet en passende Plads. Set i øvrigt ikke Deres Lid til os, vent Dem slet intet af os, og De vil derved undgaa at blive skuffet."

Dolores var traadt tilbage og spurgte med usikker Stemme:

"De vil altsaa ikke have, at jeg skal holde af Dem?"

"Nei, hverken jeg eller nogen af de andre ønsker det. Jo før De opgiver denne taabelige Tanke, jo bedre," svarede Johan Rebburn. "Vi leve i en haard Verden, i hvilken De som vi maa arbejde lige strængt. Deres Ansigt vil være en Ulykke for Dem, jeg kan ikke lide smukke Ansigter og takker Gud for, at jeg ikke har nogen Datter, tilføiede han temmelig uheldig. Saa De den Romantik ud af Hovedet, Dolores, og tænk paa alvorligt Arbejde."

Efter en længere Taushed spurgte Dolores: "Dntel Johan, vi ere vel kun meget langt ude beslægtede med hinanden?"

Et smukt Nik var Svaret.

"Jeg har nok tænkt mig det, at vi ikke kunde være nær beslægtede," sagde den unge Pige rolig, men med høvede Læber. De har været meget god igjød mig, og jeg er Dem meget taknemmelig derfor. Efter hvad Fru Watkins har fortalt mig, kan jeg takke Dem for min Udbannelse. De har betalt alt for mig. En Del af denne store Sjæld haabebe jeg at kunne afbringe ved min Kjærlighed; dog da dette er taabeligt, vil jeg afbetale den med Penge, saa snart jeg har forjent saa meget. Jeg vilde derfor være Dem meget forbunden, hvis De en af de første Dage vilde give mig en samlet Doversigt over Deres Udlæg."

De sidste med Bærbigthed udtalte Ord overraskede Johan Rebburn, og han sagde mindre frastodende:

"Jeg vil ikke tage imod nogen Betaling. Det var ikke med mine egne Penge, at jeg betalte for Dem, men med en lille Kapital, som jeg har anvendt til Deres bedste. Omendkjend jeg har maattet angribe den stærkt, er der dog endnu en lille Rest tilbage."

"Hvem har bestemt disse Penge til mig?" spurgte den unge Pige.

"Ingen!" svarede Johan Rebburn. "De var oprindeligt bestemte til en anden Person og ere nu gaede over til Dem."

"For hvem og hvortil var de da egentlig bestemte?"

"Det kan jeg ikke til Dem. Gjør ingen Spørgsmaal, Dolores; tag Tingene her, som de nu en Gang ere. Ere de Dem ubehagelige, saa berolige Dem selv med den Visshed, at De snart gaar bort her fra, for aldrig at komme igjen. Ogsaa min Hustru, som nu kommer ind, maa De aldrig spørge om saadant noget. Har De forstaaet mig?"

Denne Afsærl forkom Dolores næsten latterlig. Hvorledes skulde hun komme til at betro denne sølsesløse Kvinde al den Tvivl og Uro, der bevægede hendes Sjæl saa smertelig?

"Det er paa Tide, at De gaar i Seng," sagde den indtrædende, i det hun satte Gæsten en Lysestige med en tændt Stump Lys. "Vi er tilbøj oppe om Morgen, — gaa tidligt i Seng, saa tidlig op — det er vor Regel."

Dolores tog Lysestagen, ønskede "God Nat" og forlod Værelset. Medens hun gik op ad Trappen, sadt det hende ind, at hun endnu ikke havde talt med sin Dntel om Kofferten. Hun vendte derfor igjen om og vilde lige træde ind i Stuen, da Fru Rebburns Ord, der trængte ud til hende gennem den paa Klem staaende Dør, fik hende til at standse.

"Det er mig ganske det samme, jeg kan og vil ikke behandle hende anstændig. Jeg kan ikke udstaa den høvedige Tingest. Hun bilder sig ind at være en sin Dame med sin fornemme Opdragelse. Na, jeg gab nok ydmyge hendes

Stolthed, trykke hende ned i Støvet, ved at fortælle hende, hvem hun er! — Det er mig ubegribeligt, Johan, at du kan tale saa høstlig med hende. Det er en uheldig Dag, paa hvilken hun er kommen i vort Hus; thi der spiler en Forbandelse over hende, og den vil ramme hende tungt, uagtet hun er uskyldig. Jeg siger: 'Som Moderen, saaledes ogsaa Datteren!'"

Langsomt sneg Pigen sig igjen op ad Trappen, hendes yndige Ansigt var ligblegt. Da hun var kommen op paa sit Kammer og havde lukket Døren, klatrede hun igjen op i Vindueskarmen og satte sig.

"Hvad kan det betyde?" spurgte hun sig selv. "En Forbandelse hviler paa mig? Som Moderen, saaledes ogsaa Datteren? Hvad, hvorledes var da min Moder? Var hun beslægtet med dem? — Nei, det kan hun ikke være, thi jeg hedder Rebburn; altsaa var min Fader i Familie med dem. Men hvad er der da med min Moder? Hvorfor havde de hende? Hvilken Forbandelse hviler over mig? Og hvem er jeg egentlig?"

Endnu i flere Timer grublede Dolores over disse Spørgsmaal uden at komme Sandheden nærmere. Kun saa meget var hende klart, at der var en Hemmelighed forbunden med hendes Tilværelse.

"Denne Hemmelighed vil jeg have at vide, førend jeg forlader dette Hus, om jeg saa skal spørge den gamle Fru Rebburn derom. Da jeg nu ved saa meget, vil jeg ikke hvile, før jeg ved alt."

Med denne Beslutning opsøgte hun endelig sit Leje og sov ind.

VIII.

Lord Osvalds Beskjendelser.

De atten Aar, som var forløbne siden hans Søns og Arvings Høgtæst, havde hverken bragt den gamle Grev Sankt Maur sublimere Lykke eller No. Efter hans Døds og Befaling havde hans Søn, Lord Osvald Lennor, agtet den skønne Arving Lady Victoria Ellesmere. Lige fra sin Biele af var Lord Osvald som forandret. Han styrede sine letfindige Kammerater, og oplyste med sine Vædemaal folgte sine Væddelseshæste og behjærte i Ordets fuldeste Forstand et nyt Blad i sit Læs Bog. Han blev taus, havde selskabelig Umgang, blev melankolsk og syntes bestandig at leve under en vis Angest, som om han var bange for en eller anden stor Ulykke. Denne nagende Angest, den birre Anger undergravede til sidst hans Sundhed.

Naar vi sagde, at han havde brudt med sine tidligere baarlige Kammerater, saa maa vi gjøre en Undtagelse. Den unge Mand, som hans Fader med rette kaldte hans onde Aand, Gifford Melcombe, forblev hans Ven.

Dog ogsaa han havde forandret sig ligesom Lord Osvald; ogsaa han opgav sin Dødselighed og levede dabelsreit tilhægtet. I lang Tid, indtil han uventet arvede en rig Dntel, delte han dennes Rigdom. Lord Osvald gav ham som Løn for hans Taushed og Klogskab en betydelig Aarpenge. Efter at Verden havde læst Melcombe's om den stakkels fortabte Queenies formodede Selvmord, bad han Melcombe om, at sørge for at hun blev anstændig begravet. Dette Ønske havde Bennen opfyldt, og som allerede fortalt, havde han faaet og beholdt Viesfæringen og adskillige andre Smaa-ting, der var fundne paa den afslidte Bant paa Waterloo-broen, og som en Gang havde tilhørt Queenie.

Omendkjend Lord Osvald efter Faderens Døds havde giftet og forbedret sig, saa den gamle Grev sig dog bittert skuffet af ham. Grev Sankt Maur var ærgerrig, indtog en fremragende Stilling i Overhuset og haabede, at hans Søn vilde udmærke sig i Underhuset. Dette Haab stufedes; Lord Osvald havde ingen Smag for Politisk, syntes overhovedet ikke at have nogen som helst Interesse for mere.

Ikke det første lidenskabelige Anfald af Smerte og Anger ved Efterretningen om Queenies sandhyntlige Selvmord syntes den unge Mand at have overvundet enhver sørgelig Grindring. Han havde forlovet sig med Lady Ellesmere og bejlede til hendes Gunst som en opmærksom Elsker. Men besvæget var han kun en smaa, ingen forherdet Karakter; hans Samvittighed talte endnu kraftig. Om Natten drømte han om sin fortabte Hustru, saa hvorledes hun styrede sig i Bølgerne. Var han alene, saa troede han at se hende for sig i hendes vaade Klæder med aabne Øjne, der stirrede paa ham fulde af Bærbjælder. Hans Forbrydelse forfulgte ham; han var hendes Morder, paa hvilken Maade hun end gik til Grunde. Han havde sagt til hende, at hun ikke var hans retmæssige Hustru, endkjendt han vidste, at det han sagde, var en Løgn. Hun var for Gud og efter de engelske Love retmæssig viet til ham, og havde hun endnu levet, saa havde han ikke turdet døde at gifte sig endnu en Gang. Han troede hende død og indgik det andet Høgtæst.

Da han kjørte hjem fra Vielsen, saa han, som vi have fortalt, sin Hustru Queenie, bleg som et Gjenfærd, men levende for sig, Queenie levede. Altsaa begit han Bigami, var hjemfalden til Lovens Straf. Eller, hvis han undgik den, da han havde troet, at hun ikke mere var i Live, saa stod han i Fare for at blive forstødt af sin Fader, styet af alle sine Bekjendte og givet til Pris for Armod, Stjævnhed og Fortvivlelse. Under hele Hjemkjørslen til Ellesmere-House kom intet Ord over hans Læber. Lady Victoria havde ikke Tid til at lægge Mærke til hans Taushed, hans beundringsfulde Opsjærl; hun var henrykt over sig selv og sin egen Herlighed. Ved Bryllupsfrokosten lignede Brudgommen en livløs Statue, og Gæsterne lagde alle Mærke til hans Blegthed og lidende Udseende.

Men efterhaanden vendte Osvalds Mod tilbage, i det han forsøgte at se Faren under Øjne. Queenie kjendte ikke hans sande Navn, hvorledes skulde hun kunne berede ham Bærbjælder. Af sin stakkels unge Hustru, der var saa uskyldig og uerfaret som et Barn, af hendes svage Forsøg paa at finde ham og gjøre sine Rettigheder gjældende, havde han intet at frygte.

Men jo mere Frygten for hende svandt, des varmere flammede, forunderligt nok, hans Lidenskab for hende igjen op.

Lady Victoria var egoistisk og herskefyge, levede kun for Selstabet og Nøden. Lord Osvalds Stjævnhed havde behaget hende, hun havde jo ogsaa i ham vundet Sæsonens Løve. Hun hvilede aldrig Kjærlighed til ham, men udtalte ofte og uforbeholdent sin Glæde over hans fremragende Stilling og hans Rigdom. Det Haab, en Gang at blive Grevinde Sankt Maur og Herferinde over de største Gøbfer i Grevskabet oplybte hende med Stolthed. Hun alt for snart opbagede Lord Osvald Lady Victorias Hjærteløshed og Dødsstævnhed, og med angerfuld Kjærlighed vendte hans Hjærte tilbage til Queenie, hans Hustru, med hvem han havde liget saa haardt. Dog mente han, at han vilde hengie alt, arbejde som en Dagelønner, naar kun Queenie igjen var hos ham — den Queenie, som han havde kjendt hende, i hendes blomstrende, fortryllende Stjævnhed, førend den mørke Skygge var falden over hendes Liv.

Alligevel vorede han ikke at søge efter hende, vorede at drig at tale med Gifford Melcombe om hende.

Umiddelbart efter sit Bryllup var Lord Osvald rejst til Fæstlandet med sin anden Hustru og var bleven der i to Aar, da en vis Frygt holdt ham fjærnt fra England. Kun hans Faders bestemte Befaling hjulpserte hans Hjemkomst. Som en Skygge af det, han tidligere havde været, kom han igjen til England. Straks efter sin Ankomst trak han sig tilbage til et Gods, som hans Fader havde givet ham, medens Lady Victoria tilbragte Sæsonen i London, som den glædeste blandt de glæde. Hun havde altid Huset fuldt af Gæster og ventede med Utaalmodighed Grevens Død, som skulde bringe hende den længselsfuldt ventede Rang og Glans. Dog disse Drømme om Rigdom og Storhed skulde aldrig gaa i Opfyldelse for hende.

Til stor Sorg for den gamle Grev, der gjerne ønskede en Arving til sit Navn og sine Gøbfer, forblev Lord Osvalds Høgtæst barnløs. Ogsaa Lady Victoria beklagede dette, medens hendes Høgtæst fristes at være glad over, ikke at have nogen Arving til sin Sorg og sin Stjævnhed. "Jeg kan ikke udholde den Tanke," sagde Grev Sankt Maur en Dag, da han talte med sin Søn derom, "jeg kan ikke fatte, at vor Slægt skal høre op, at vort Navn skal udslettes. Naar du forbliver barnløs, saa uddør vor Stamme, bliver vort Vaabenskjold en Gang sonderbrudt over din Grav."

Lord Osvalds Svar var et dybt Suk. "Du du heller ikke havde nogen Søn, hvis du blot havde en Datter," vedblev Faderen i en smertelig Tone. "Som du ved, gaa Titel og Gøbfer ogsaa over paa den kommende Kinje. En Pige vilde ogsaa efter sit Høgtæst være berettiget til endnu at bære vort Stammenavn — og hendes ældste Søn vilde blive vor Efterfølger. — Dog nu intet mere herom. Endnu vilde vi ikke opgive alt Haab, Osvald." Den Tid skulde imidlertid komme, da alt Haab maatte opgives.

I Aar efter sit Giftermaal med Lady Victoria Ellesmere døde Lord Osvald Lennor. Han var eneste Barn, det sidste Skud af en gammel, adelig Familie, mente man almindelig.

Da Lord Osvald døde paa sit Gods, var Lady Victoria i London og gjorde Honorar med den vante Glans og den vante Gæstfrihed i sin Faders Hus, Ellesmere-House. Der havde allerede været syv i flere Uger, da hun lod sin Gemalinde kalde til sig, og hun vægrede sig ved at komme. Hun troede, det var ikke saa farligt, at hun, som allerede en Gang tilforn, uden Nødvendighed skulde kaldes bort fra Londons muntre Festsjælder.

Lord Osvald sendte derpaa Bud efter sin Fader, og denne kom med Altoget fra London en stormfuld Dag i Marts i Dæmringen og ilede, uden at hvile sig ud efter Rejsten, straks til sin Søn.

Aberen havde ikke forandret noget i Grev Sankt Maur's byrde statelige Ydre. Med adel Anstand og Bærbigthed havde han Aarens Byrde, saa vel som den Overflødighed af Udmærkelser, der var bleven ham til Del. Lige saa sportlæs som Tiden var gaaet hen over ham, lige saa fuldstændig havde den forandret hans Søn; han var ikke til at gjenkjende.

Greven traadte ind i Sygeværelset. Svære Damask Gardiner tilhøvede Vinbuerne og lukkede Natten og Støvmen ude; i Kaminen brændte Jlden med mørk Glød. Han nærmede sig Lejet; ved den syges Fødder i Skyggen af Senggeomængdet sad Sygeplejersken, ved hans Side stod Lægen med en alvorlig Mine og søle hans svage uregelmæssige Puls. De sidste Øjeblikke var komne.

Over Grevens strange Ansigt for' krampagtige Trætninger, da han saa, hvor bleg, mager og udtæret Lord Osvald var bleven. Angeren, ikke Sygdommen havde saaledes forandret de en Gang saa smukke Træk. Siden den unge Mand havde faaet at vide, at han var døden nær, var han et Nav for de frygteligste Sjælevaler. Med feberagtig Angest ventede han sin Faders Komme og bad, at han kun maatte leve saa længe, indtil Greven kom. Nu svandt hans Kraft hurtigt.

"Osvald!" sagde Faderen med kvalt Stemme. "Fader," hvilede Sønnen og aabnede Øjnene, "Fader!" Lægen lod Armen synke, tog sit Uhr og besvarede med en slum Rysten med Hovedet det bønfulde Spørgsmaal i Grevens Øjne.

"Hvor længe kan jeg endnu leve, Doktor?" spurgte den syge.

Lægen betankte sig ikke; det alvorlige Øjeblik forbed enhver Fortielse af Sandheden.

"Naar De, Lord Osvald, endnu vil betro Deres Fader noget, saa vilde det, om blot til Deres egen Bærbigthed, være bedst, at gjøre det straks."

"Saa lad mig være alene med min Fader, og gaa De og Sygeplejersken ud saa længe."

Begge forlod Værelset, og Greven knælede ned ved sin Søns Seng. Han var bleven køld og stræng efter sin længe længst bortgangne Hustrus Død; men nu sølte han, høved indberlig han alligevel havde elsket sin Søn.

"Fader," hvilede Lord Osvald sagte, "du er død selv, fader alt, hvad der stikker dig fra den. Fader jeg har i mange Aar været en Skurk, en Hylker en elendig —"

(Fortsettes.)